

№ Φ 092.22/2904

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση   **È È**

Κατά

Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 47112/09)

Απόφαση

Στρασβούργο, 17 Απριλίου 2012

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να επέλθουν ορισμένες αλλαγές ως προς τον τύπο.

No Φ 092.22/2904

Στην υπόθεση **È È κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο δικαιωμάτων του ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα),
αφού συνεδρίασε σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση:

Anatoly Kovler, Πρόεδρος,

Mirjana Lazarova,

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο, Δικαστές,

Και με την σύμπραξη του André Wampach, Αναπληρωτή Γραμματέα
Τμήματος,

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο στις 27 Μαρτίου 2012,

Εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 47112/09) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κος **È È** («ο προσφεύγων») προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 7 Αυγούστου 2009 σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών (« η Σύμβαση»).
2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κ. Β. Χειρδάρη, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση (« η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εκπρόσωπο του Οργάνου της, την κα Φ.Δεδούση, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
4. Στις 4 Μαΐου 2010, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1960 και κατοικεί στην Αθήνα.
5. Στις 26 Μαΐου 2003, ασκήθηκε ποινική δίωξη εναντίον του για σωματική βλάβη εξ αμελείας. Η δίκη σε πρώτο βαθμό, αρχικά ορίστηκε για την 1^η Μαρτίου 2006 και αναβλήθηκε τέσσερις φορές, εκ των οποίων μία φορά με αίτηση του προσφεύγοντα.

No Φ 092.22/2904

6. Στις 9 Ιουνίου 2008, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών κήρυξε τον προσφεύγοντα ένοχο και τον καταδίκασε σε ποινή έξι μηνών φυλάκισης με αναστολή (απόφαση υπ'αρ. 41691/2008).

7. Στις 18 Ιουνίου 2008, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.

8. Στις 6 Μαρτίου 2009, το Εφετείο Αθηνών μείωσε την ποινή που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα σε σαράντα ημέρες φυλάκισης με αναστολή (απόφαση υπ'αρ. 1906/2009). Η απόφαση αυτή κατέστη αμετάκλητη.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

9. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως ορίζεται στο άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, το οποίο είναι έτσι διατυπωμένο:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστήριο, (...) το οποίον θα αποφασίση (...) είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως».

10. Η Κυβέρνηση δεν υπέβαλε παρατηρήσεις.

11. Η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 26 Μαΐου 2003 με την κήρυξη ποινικής δίωξης κατά του προσφεύγοντα και έληξε στις 6 Μαρτίου 2009 με την απόφαση υπ'αρ. 1906/2009 του Εφετείου Αθηνών. Επομένως διήρκεσε περίπου πέντε έτη και εννιά μήνες για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Ως προς το παραδεκτό

12. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 (α) της Σύμβασης. Επιπλέον κρίνει ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

13. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας κρίνεται ανάλογα με τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης και σύμφωνα με τα κριτήρια που έχει θεσπίσει η νομολογία

No Φ 092.22/2904

του Δικαστηρίου και ειδικότερα την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμοδίων αρχών (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας*, [GC], αρ. 25444/94, §67, CEDH 1999-II).

14. Το Δικαστήριο έχει εξετάσει πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν θέματα παρόμοια με αυτό της παρούσας υπόθεσης και διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερθείσα *Pélissier et Sassi*).

15. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του θέματος, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

16. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για το ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει καμία πραγματική προσφυγή για να παραπονεθεί κάποιος για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και άν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του».

A. Ως προς το παραδεκτό

17. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο κρίνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μια πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής που επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονεθεί για την παραβίαση της υποχρέωσης που επιβάλλεται από το άρθρο 6 §1, να εξετάζονται οι υποθέσεις εντός λογικής

No Φ 092.22/2904

προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αρ. 30210/96, §156, CEDH 2000-XI).

19. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερομένους πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για τη διάρκεια της ποινικής διαδικασίας (βλ. *mutatis mutandis* *È È κατά Ελλάδας*, αρ. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003 και *È κατά Ελλάδας*, αρ. 12286/08, §§ 37-43, 22 Ιουλίου 2010). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην παρούσα υπόθεση λόγο να διαφοροποιηθεί από τη νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν υποστηρίζει ότι η ελληνική έννομη τάξη εξοπλίστηκε εν τω μεταξύ με μια τέτοια προσφυγή.

20. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο προσφυγής που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να πετύχει κύρωση του δικαιώματός του να εκδικαστεί η υπόθεσή του εντός λογικής προθεσμίας, υπό την έννοια του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

A. Ζημία

22. Ο προσφεύγων ζητά 15.000 € για την ηθική βλάβη που υπέστη.

23. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό.

24. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικαστεί στον προσφεύγοντα το ποσό των 3.000 € για ηθική βλάβη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

No Φ 092.22/2904

25. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 500 €, με προσκόμιση τιμολογίου, για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

26. Η Κυβέρνηση δεν πήρε θέση στο θέμα αυτό.

27. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης κατ' εφαρμογή του άρθρου 41 προϋποθέτει ότι αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και επίσης, εύλογα ως προς το ύψος τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], αρ. 31107/96, §54, CEDH 2000-XI). Ως εκ τούτου, στην υπό κρίση υπόθεση, λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία που έχει στην διάθεσή τους και τα ανωτέρω κριτήρια, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στον προσφεύγοντα ολόκληρο το αιτούμενο ποσό, δηλαδή 500 €, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται από αυτόν ως φόρος επί του ποσού αυτού.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

28. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή,
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης,
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης
4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά:

i) 3.000 € (τρεις χιλιάδες ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη,

ii) 500 € (πεντακόσια ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη,

№ Φ 092.22/2904

β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα αυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.

Συντάχτηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 17 Απριλίου 2012, σύμφωνα με το άρθρο 77 § 2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach
Αναπληρωτής Γραμματέας

Anatoly Kovler
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα